

Tekster: 2 Mos 32,7-10.30-32, Åb 2,1-7, Joh 8,42-51

Salmer:

Lem kl 10.30

330 Du som ud af intet skabte (mel. Peter Møller)

166.1-3 Så skal dog Satans rige (mel. Guds godhed vil)

166.4-7

52 Du Herre Krist

438 Hellig

477 Som korn

364 Al magt på jorden og i himlen

Rødning Kl 19.30

330 Du som ud af intet skabte (mel. Peter Møller)

208 Skriv dig Jesus

336 Vor Gud han er

52 Du Herre Krist

438 Hellig

477 Som korn

780 Den lyse dag forgangen er

Det er et forbitret skænderi mellem Jesus og hans jødiske landsmænd og trosfæller, vi hører om i dag. For selvom Johannes fortæller om et sammenstød mellem Jesus og "jøderne", så ændrer det jo ikke ved, at Jesus selv er jøde. Født af en jødisk mor, opvokset i den jødiske tro. Og så alligevel er der en afgrund mellem Jesus og hans trosfæller i det stykke, vi har hørt. Ja, faktisk er det jo ikke blot jøder i al almindelighed, han diskuterer med, men jøder, der er kommet til tro på ham. Alligevel bruger både han og de de værste

ord, man kan finde, om hinanden. Jesus siger om sine modstandere, at de har djævelen til far, og de siger på deres side om Jesus, at han er besat af en dæmon. Hvad er det, der har bragt dem så langt fra hinanden og gjort dem så vrede på hinanden?

Netop de vers i johannesevangeliet, vi har hørt her i dag har haft og har stadig nogle ganske forfærdelige historiske konsekvenser i historien. For når Vorherre selv kan tillade sig at skælde jøderne ud for det værste, så er der vel ikke noget at sige til, at andre bjæffer med i koret. Og netop med udgangspunkt i de ord, vi lige har hørt er jøder op igennem historien blevet forfulgt og pint og plaget i generation efter generation. Ordene har leveret brændstof til kristen antisemitisme helt op i vor tid. Men når disse ord er blevet brugt til at lægge jøder for had, så overser man, at Jesus jo netop ikke taler om nogle andre, en gruppe forskellig fra ham selv. Han taler om sine egne, sine egne landsmænd, sine egne trosfæller, måske også sin egen familie, mennesker der tror på ham og følges med ham. Og det, striden mellem Jesus og de andre jøder drejer sig om er, hvad menneskers tilhørsforhold til Gud bygger på. Jesu jødiske landsmænd mener, at alene deres tilhørsforhold til det jødiske folk, sikrer at de kan kalde sig Guds børn. For Jesus derimod er det at være Guds barn det helt særlige samhørighedsforhold til Gud, som han selv oplever. Det går som en tyk, rød tråd gennem hele Johannesevangeliet, at Jesus er ét med Gud. Der er ingen der kan fortælle ham noget om Gud, som han ikke selv ved indefra, for Jesus lever i en stadig, ubrudt dialog med Gud.

Det er her uenigheden mellem Jesus og modstanderne opstår. Og uenigheden handler om, hvorvidt det at være Guds barn er noget man er født til inden for en given kreds, eller om det er noget man

bliver ved at knytte sig til Jesus og lade hans ord være styrende for en.

Det er den ene ting. Det næste spørgsmål er, hvorfor denne uenighed dog får Jesus til at kalde sine samtalepartnere for djævelens børn?

Hvem er djævelen? Djævelen er den magt, der sår tvivl om Gud. Den magt, der gør Guds ord tvetydige og som indfører et sandhedskriterium i modstrid med Gud. Når Jesus ved med sig selv, hvem Gud er og hvad Gud vil, så må alle der siger noget andet om Gud nødvendigvis være allierede med djævelen, Derfor kalder Jesus, de der hævder at være Guds børn i kraft af deres jødiske afstamning for djævelens børn.

Der er selvfølgelig den mulighed, at det slet ikke er Gud, men noget andet, Jesus oplever i sit indre. Hvis det er tilfældet er det ikke hans modstandere, men ham selv, der er allieret med djævelen, for så er det jo ham der udgiver noget for at være Guds vilje, uden at det er det. Derfor driver Jesu insisteren på, at han er ét med Gud også modstanderne til at sige, at han er en frafalden, der er besat af en dæmon.

Striden vi har hørt om i dag, er altså ikke en strid der kan begrænses til Jesu forhold til jøderne, det er blot dem, der af indlysende grunde er nærmest den dag. Men striden drejer sig om, hvorvidt det er den endegyldige sandhed om os selv, vores liv og vores verden, vi møder hos Jesus, eller om Jesu ord er et bud på sandheden mellem mange andre bud, og et bud som måske viser sig at være forkert og derfor må justeres ind efter andre bud. Eller med andre ord: møder vi hos Jesus en mening, en anskuelse af verden, eller møder vi en

åbenbaring af sammenhæng, som vi ikke selv kan udrede, men kun kan modtage som noget der gives os udefra.

At være kristen, er at tro på Jesus. Dvs at tro, at det var virkeligt, når Jesus sagde at han var ét med Gud. Som kristne tror vi på Jesus, men dermed tror vi også, at Jesus når han taler om Gud, taler med en vægt og en indsigt, som intet andet menneske kan tale med, fordi kun Jesus alene har oplevet denne fuldstændige enhed med Gud.

Når man vågner om morgenen og ser, at himmelen er klar, kan man god ret sige: jeg tror det bliver solskin. Helt kan man jo ikke vide, for der kan jo komme skyer der får det hele til at gå i vasken, inden solen når at stå op. Men når man står på sydsiden af huset sådan en februarformiddag og mærker solen bage gennem jakken, så giver det ikke nogen mening at sige, at man tror solen skinner, for man kan jo mærke det, og man kan se det. Man sanser det med hele sin krop. Vi andre kan sige: jeg tror der er en gud! Men Jesus troede ikke, at der er en Gud, han mærkede det med sin krop, med sit sind, med hele sit væsen, at Gud er.

Derfor handler dagens evangelium ikke blot om noget, der skete for længe siden på et fjernt sted. Det handler lige så meget om os og vore liv.

Spørgsmålet er, hvad der får tilværelsen til at hænge sammen? Hvad der giver livet mening? Er det noget, vi selv kan finde ud af? Eller er det noget der gives os? Noget vi ikke selv behersker, men som vi må tage imod, når det rækkes til os?

Mange mennesker vil formodentlig blive dybt forundrede over, at spørgsmål overhovedet rejses. For selvom vi lever i en kristen kultur, så er vores kultur alligevel dybt præget af troen på, at et menneskes liv får mening af det, man udretter. Ofte er det ens arbejde, det kan også være de børn, man sætter i verden, eller det kan være en fritidsinteresse, man har, en sportsgren, man udøver. Men under alle omstændigheder: dette at man udtrykker sig selv, sætter spor i verden, gør en forskel i verden, det oplever vi som noget der giver et menneskes liv mening.

For bare en enkelt generation siden, var der i hvert fald i landbosamfundet noget andet, der gav mening: nemlig det, at have overtaget en gård fra sine forfædre med bevidstheden om at skulle give den videre til sine efterkommere. Bonden Aksel Korsgaardt på Mors hold ved sit guldbryllup i 1991 en tale, hvor han sagde: "Gården her har vi levet af og levet for som det nu en gang er bønder forundt. Der er jo det særlige ved bøndergårde, i modsætning til så mange virksomheder og bedrifter, at deres fortid rækker århundreder tilbage, og deres fremtid forhåbentlig rækker tilsvarende århundreder frem." Men sådan gik det ikke. Otte år senere blev jorden solgt fra og gården ophørte med at eksistere som landbrugsbedrift. Et århundrede eller to tidligere, var det inden for adelsfamilierne bevidstheden om være bærende og ledende slægt inden for samfundet, der gav mening til slægtens medlemmer. Men i dag eksisterer adelsfamilierne kun som navne uden nogen som helst samfundsmæssig betydning.

Det er i sådan en sammenhæng vi skal forstå Jesu ord til sine modstandere om at de er djævlens børn, når de henholder sig til deres afstamning fra Abraham som noget særligt meningsgivende:

så længe vi søger vores tilværelses mening i noget, vi selv gør, eller noget vi er i os selv, så længe lever vi på en løgn. For det vi selv er og gør, er så forgængeligt og foranderligt som sne og græs, der er det ene øjeblik for at forsvinde det næste.

Hvad har vi så at leve på? Vi har det Jesus siger til os, at vi er Guds børn, ikke i kraft af noget vi selv er eller selv kan, men vi er Guds børn, fordi Gud elsker os! Lige netop dét ved Jesus med sig selv, fordi han er ét med Gud. Vi er sat her i livet af Gud, vi forstår ikke altid helt, hvad det er Gud vil med os og vi forstår heller ikke altid, hvorfor det skal gå os som det går. Men vi må tro, at Gud ved hvad han gør, når han skænker os livet og lader verden være til omkring os. Og i alt fald for mig kan det være som når solen en kold februar dag pludselig lader sit lys vælde ned over mig at tænke på, at når jeg er her under de vilkår jeg nu er her, så er det fordi Gud synes, det er vigtigt!

Amen.